

Sygn. akt VI K 505/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Artur Obcowski

Protokolant Weronika Zakrzowska

w obecności Prokuratora - - - - -

po rozpoznaniu dnia 5 lutego 2018 roku sprawy B. B.

syna G. i U.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I w okresie od stycznia do lutego 2017r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w swoim mieszkaniu, dwukrotnie dopuścił się wobec swojej małoletniej córki, mającej poniżej lat 15, N. B. innych czynności seksualnych, poprzez dotykanie jej i gładzenie w okolicach narządów płciowych,

tj. o przestępstwo z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II w okresie od stycznia do lutego 2017r. w P. w swoim mieszkaniu, naruszył nietykalność cielesną swojej córki N. B., silnie popychając ją tak, że uderzyła się głową o kant komody,

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk,

orzeka

1. oskarżonego B. B. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu w punkcie pierwszy czynu;

2. oskarżonego B. B. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie drugim, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 kk i za to na mocy art. 217 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

3. zasądza na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 300 (trzystu) złotych, w pozostałym zakresie kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 505/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 lutego 2018 roku

B. B. został oskarżony o to, że:

W okresie od stycznia do lutego 2017r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w swoim mieszkaniu, dwukrotnie dopuścił się wobec swojej małoletniej córki, mającej poniżej lat 15, N. B. innych czynności seksualnych, poprzez dotykanie jej i gładzenie w okolicach narządów płciowych, tj. o przestępstwo z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz o to, że w okresie od stycznia do lutego 2017r. w P. w swoim mieszkaniu, naruszył nietykalność cielesną swojej córki N. B., silnie popychając ją tak, że uderzyła się głową o kant komody, tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony B. B. do 24 marca 2017 roku zamieszkiwał w swoim mieszkaniu wraz z małoletnią córką N. B., urodzoną (...). Starsze dzieci oskarżonego usamodzielnily się i opuściły dom rodzinny. Oskarżony od lutego 2013 roku wychowywał N. B. samotnie albowiem żona oskarżonego zmarła. W maju 2016 roku rodzina oskarżonego została objęta pomocą (...) w formie asysty rodzinnej z uwagi na fakt, że oskarżony nadużywał alkoholu. Na przełomie stycznia i lutego 2017 roku oskarżony pokłócił się z córką o jej wyjście do koleżanek. Oskarżony zabraniał N. wyjścia z domu, a córka sprzeciwiała się temu. Podczas awantury, oskarżony popchnął N. B., a ta uderzyła głową w kant komody.

N. B. została skierowana do poradni psychologicznej w związku ze złymi wynikami w nauce. Na pierwsze badanie w dniu 7 lutego 2017 roku stawiała się z oskarżonym. Podczas drugiego badania w dniu 24 marca 2017 roku obecna była jej siostra M. B.. Podczas rozmowy z psychologiem K. M., pokrzywdzona wskazała na fakt molestowania seksualnego. Na przełomie stycznia i lutego 2017 roku N. dwukrotnie przyszła spać do pokoju ojca z uwagi na niską temperaturę w swoim pokoju. Dziewczynka kładła się do łóżka oskarżonego, a ten dwukrotnie dopuścił się w stosunku do niej innej czynności seksualnej w postaci dotykania i głaskania w okolicach narządów płciowych. Podczas obu zdarzeń oskarżony był pod wpływem alkoholu i wykonywał przedmiotowe czynności w fazie snu.

Stan faktyczny ustalono na podstawie wyjaśnień oskarżonego B. B. (k. 52, 117), na podstawie zeznań świadków: małoletniej N. B. (k. 42), S. B. (k. 18, 118), B. R. (k. 20, 118), K. M. (k. 22 – 23, 118), G. N. (k. 30 – 31, 118 – 119), M. B. (k. 3 – 4, 128), zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (k. 9), wykazu interwencji (k. 27 – 29), protokołu przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej (k. 39 – 40), opinii sądowo psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej (k. 43 – 47), opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego (k. 61), kserokopii postanowienia tut. Sądu z dnia 30 marca 2017 roku (k. 83 – 84).

Oskarżony B. B. ma 56 lat, zawodowe wykształcenie, był karany za przestępstwa z art. 178a § 1 kk i z art. 244 kk (dowód: karta karna – k. 58 – 60), nie jest nigdzie na stałe zatrudniony, utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje dochód w kwocie około 1 600 złotych, jest wdowcem, ma czworo dzieci, w tym małoletnią pokrzywdzoną. W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy orzekli, iż oskarżony w czasie popełnienia czynów nie miał ograniczonej zdolności rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność oskarżonego w czasie czynów i w trakcie postępowania nie była ograniczona i nie budziła wątpliwości. Opinia ta została uznana przez Sąd za wiarygodną.

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie przyznał się do dopuszczenia się w stosunku do małoletniej córki innych czynności seksualnych i wyjaśnił, że faktycznie córka przychodziła do jego łóżka zimą, bo w jego pokoju stał piec i temperatura była tam wyższa niż w pokoju córki. Oskarżony wyjaśnił, że córka spała z nim dwa – trzy razy w tygodniu i poza tym nic innego się nie wydarzyło. Odnośnie zarzutu naruszenia nietykalności cielesnej, to oskarżony przyznał, że dwukrotnie popchnął córkę, która upadła na wersalkę. Oskarżony wyjaśnił, że popchnął ją w czasie kłótni, bo córka wbrew jego woli chciała iść do koleżanek, a wcześniej nie posprzątała mieszkania i nie obrała ziemniaków. Wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane przez Sąd za wiarygodne, z wyjątkiem

jego twierdzeń, że w momencie kiedy popchnął córkę, ta nie uderzyła w kant komody. W tym zakresie wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z zeznaniami małoletniej pokrzywdzonej, którym Sąd dał w całości wiarę. Odnośnie twierdzeń oskarżonego, że nie dotykał on córki w miejsca intymne, to stwierdzić należy, że Sąd dał w tym zakresie wiarę wyjaśnieniom oskarżonego albowiem jest on faktycznie przekonany, że sytuacja taka nie miała miejsca i wyjaśnienia te są szczerze, pomimo innych ustaleń faktycznych, o czym będzie mowa niżej.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom małoletniej pokrzywdzonej N. B.. Zeznania te są logiczne i szczerze, o czym świadczy zarówno ich treść, jak i pozawerbalne odruchy dziecka.

Odnośnie zeznań małoletniej pokrzywdzonej sporządzono opinię psychologiczną, która potwierdziła, iż rozwój umysłowy świadka mieści się w granicach normy, procesy poznawcze funkcjonują prawidłowo, a świadek jest zdolny do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń i nie ma skłonności do konfabulacji. Sąd dał w całości wiarę wydanej na potrzeby przedmiotowego postępowania opinii psychologicznej albowiem została ona sporządzona przez osobę kompetentną, jest rzetelna, jasna i logiczna oraz nie wymaga uzupełnienia, a nadto jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadków S. B. i B. R., które miały osobisty kontakt zarówno z pokrzywdzoną, jak i oskarżonym. Świadkowie ci zeznawali wszak jedynie na okoliczność zachowania pokrzywdzonej i jej sytuacji rodzinnej, a nie na okoliczność zarzucanych oskarżonemu czynów. Świadkowie jednak zgodnie zeznali, że nie zauważyli w zachowaniu N. B. oznak świadczących o przemocy w rodzinie.

Za wiarygodne uznano również zeznania świadka K. M., która w sposób rzetelny i wiarygodny zrelacjonowała przebieg badania psychologicznego pokrzywdzonej, które miało miejsce w dniu 24 marca 2017 roku.

Przymiotu wiarygodności nie sposób odmówić również zeznaniom świadka G. N. – wychowawczyni pokrzywdzonej w domu dziecka. Świadek potwierdziła, że dziewczynka przekazywała jej, iż tata ją popchnął. Na temat przemocy seksualnej nic nie przekazywała. G. N. zeznała nadto, że N. ma bardzo złe relacje z ojcem i traktuje go jak „bankomat”.

Za wiarygodne uznano również zeznania świadka M. B., która zrelacjonowała przebieg badania psychologicznego siostry, przy którym była obecna i zeznała, że jej również kiedyś ojciec włożył rękę do majtek i nie wiedział o tym, bo spał pijany. Zeznania tego świadka uznano za logiczne i szczerze.

Przesłuchanie świadka K. B. nie przyczyniło się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Poczynione ustalenia faktyczne oraz granice aktu oskarżenia nie uzasadniają przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 kk w związku z art. 12 kk.

Przestępstwa z art. 200 § 1 kk dopuszcza się ten, kto obcuje płciowo z małoletnim poniżej lat 15 lub dopuszcza się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej lub doprowadza ją do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania.

Indywidualnym przedmiotem ochrony w art. 200 kk jest prawidłowy rozwój psychofizyczny osoby małoletniej. Zostało bowiem dowiedzione, że przedwczesne rozbudzenie seksualne małoletniego wpływa na ten rozwój niekorzystnie.

Za uboczne przedmioty ochrony odnośnie do pedofilii z art. 200 § 1 kk uznać należy sytuację społeczną małoletniego, tj. ochronę przed przedwczesnym macierzyństwem lub ojcostwem oraz wolność wyboru. Założyć bowiem można, że osoba małoletnia pozbawiona jest możliwości sensownej autodeterminacji w sferze zachowań i przyzwolenia seksualnego. O ile zatem brak zgody ofiary nie należy do znamion typu czynu zabronionego opisanego w art. 200 § 1 kk, o tyle jednak

przesłanką karalności jest także i to, że małoletni poniżej lat 15 nie jest w stanie podjąć uznawalnej socjalnie decyzji w kwestii dyspozycji seksualnej.

Pedofilii z art. 200 § 1 kk dopuścić się można tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Odnosząc powyższe rozważania do ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy stwierdzić, iż oskarżony B. B. swoim zachowaniem w okresie od stycznia do lutego 2017 roku w P. nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 200 § 1 kk.

Sąd w ustaleniach faktycznych przyjął, że oskarżony dwukrotnie we wskazanym wyżej okresie dotykał małoletnią pokrzywdzoną w okolicach narządów płciowych. Ten fakt nie przesądza jednak jeszcze, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 200 § 1 kk. Do popełnienia tego przestępstwa ustawodawca wymaga bowiem umyślności i działania z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony zaś dotykał pokrzywdzoną podczas snu i nie sposób ustalić w której jego fazie. Nie potrzeba wiedzy specjalnej aby wskazać, że człowiek, który znajduje się w fazie snu głębokiego, wykonuje czynności, niejako poza swoją świadomością, bezwiednie. U oskarżonego ta nieświadomość spowodowana była nadto wypitym uprzednio alkoholem. Z wypowiedzi pokrzywdzonej wynika jednoznacznie, że oskarżony nie wiedział, że jej to robi bo spał. Pokrzywdzona podkreślała dwukrotnie, że tata spał i nie obudził się nawet jak wstała i nic do niej nie mówił. Starsza córka oskarżonego M. B. wskazała, że ojciec „też jej to raz zrobił” i nawet tego nie wiedział, bo spał pijany. Reasumując zatem, oskarżonemu nie sposób przypisać popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 kk, jeżeli nie wiedział on, że wykonuje opisane w akcie oskarżenia czynności.

Sąd zatem uniewinnił oskarżonego od stawianego mu zarzutu z art. 200 § 1 kk.

Ustalony w sprawie stan faktyczny i granice aktu oskarżenia uzasadniały jednak uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk.

Przestępstwa z art. 217 § 1 kk dopuszcza się ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną.

Przyjmuje się powszechnie, że dobrem chronionym przestępstwa określonego w art. 217 kk jest nietykalność cielesna stanowiąca jedno z podstawowych dóbr osobistych człowieka. Istotą tej ochrony jest zagwarantowanie człowiekowi wolności od fizycznych oddziaływań na jego ciało.

Czynność sprawcza komentowanego przestępstwa zachodzi, gdy sprawca uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Naruszenie nietykalności cielesnej jest zatem zawsze zachowaniem będącym formą fizycznego oddziaływania na ciało człowieka, które nie jest przez niego akceptowane.

Przez uderzenie należy rozumieć cios zadany pokrzywdzonemu, tj. spowodowanie zderzenia (zеткиenia) ciała pokrzywdzonego z ciałem sprawcy (np. ręką, nogą, głową) lub używanym przez niego przedmiotem (np. kijem). Uderzenie będzie zatem polegać przede wszystkim na bezpośrednim oddziaływaniu własnym ciałem na ciało pokrzywdzonego np. przez spoliczkowanie go lub kopnięcie, ale także przez oddziaływanie za pomocą rzeczy, np. przez rzucenie w niego jakimś przedmiotem. Inne sposoby naruszenia nietykalności cielesnej obejmują wszelkie formy zachowań i wszelkie możliwe rodzaje ingerencji sprawcy w nietykalność cielesną, tj. naruszenie sfery cielesnej pokrzywdzonego wbrew jego woli. Mogą zatem polegać na szarpaniu, popychaniu, przytrzymywaniu, szczypaniu, ciągnięciu za włosy itp.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem w okresie od stycznia do lutego 2017r. w P. w swoim mieszkaniu, poprzez silne popchnięcie, że pokrzywdzona uderzyła

głową o kant komody, naruszył nietykalność cielesną swojej córki N. B. i za to w punkcie drugim wyroku wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 kk Sąd dostosował orzeczoną karę grzywny do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając jednocześnie cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta powinna spełnić w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu niewątpliwie stopień zawinienia oskarżonego nie jest niewielki – popychał małoletnią, słabszą córkę.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę grzywny uwzględnił jego warunki osobiste i majątkowe.

O kosztach orzeczono w punkcie trzecim wyroku i na zasadzie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego kwotę 300 zł tytułem wydatków oraz kwotę 50 zł tytułem opłaty, w pozostałym zakresie kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć PR

P., dnia 12 lutego 2018 roku